

Cơn say

Từ Oanh đi đã 2 mùa thay lá. Gốc sấu già trơ cái quán nghèo trần trụi. Mẹ nàng, khuôn mặt góc cạnh đã nhăn nheo đi nhiều. 2 đuôi con mắt kẻ chỉ oằn xuống sắp chạm đến đôi gò má tù tù cao ngều. Mẹ vẫn bán hàng dưới gốc sấu cũ kỹ như cái đời không bao giờ đổi khác.

Thúng bánh mì thấp thoáng xanh màu rêu hoài niệm, chông chênh trên ngọn chiếc ghế đầu ba chân nọ 1 chân kia. Cạnh nó, ngay đây, cái bàn gỗ thông mộc mạc hình như chặt chội lắm. Đĩa patê quánh sền sệt, đĩa thịt nửa bì nửa mỡ, bát dưa chuột vàng khe khẽ, lọ tương ớt trên dưới 2 màu rõ rệt dựa nghiêng nghiêng tình tứ bên bờ vai âu nước dưới loang lổ mấy màu. Cảnh vẫn vậy và Oanh ơi, người vẫn vậy.

Khách khứa vắng teo, chỉ nghe những câu chua ngoa tục tũn kết thành tràng, lúc dài lúc ngắn của bà chủ cô đơn. Và lúc ấy có 1 người ngồi ngay ngắn trong căn quán nhỏ tha thần buồn, tha thần rưng rưng bên chiếc bàn dồn ứ patê thiêu với chả ôi ...để nhớ!

Từ Oanh đi đã 719 ngày. Chẳng đâu trên thế gian này cái ngày 24 tháng 3 lại đáng nhớ và được nhớ dai dẳng đến thế.

Sáng mùa xuân vơi vơi buồn... Hùng nắn nót đưa chiếc bánh nhiều mùi vị lạ lùng kia lên miệng. Phải nắn nót chứ, nắn nót như ngày Oanh còn nơi đây, Oanh ơi...

Chưa từng có ai để ý rồi mà còn nhớ nhiều, còn tha thiết nghĩ về nàng như anh nhạc sĩ nghèo và hiền đến kỳ quặc ấy. Kệ chứ! Trái tim lãng mạn của Hùng vẫn hằn sâu hình bóng nàng. Có lần bạn chàng bảo khuôn mặt Oanh toàn những đường “kỷ hà”.

Đường kỷ hà là gì Hùng không hiểu, mà cũng chẳng cần hiểu. Hùng chỉ thấy mặt nàng có nét gì sang lắm. Đôi khi mơ mộng, Hùng ước được sinh vào 1 thời ly loạn để gây nghiệp lớn và gây xong rồi thì mang nàng về cung vàng điện ngọc nhà mình. Khi ấy người ta sẽ biết khuôn mặt nàng sang ở đâu.

Từ Oanh đi... Nàng công chúa đã xa xôi. Vị bánh ngày xưa... Nhạc sĩ nghiêng rặng, nuốt cơn trào ngược trong cuống họng với tất cả niềm kiêu hãnh cùng sự kính trọng vô bờ. Chàng thùng thỉ gói chiếc bánh vào mảnh báo nhàu, móc túi trả tiền mẫu hậu và không quên lắc đầu trước món tiền thừa. Đi được mười bước chân, Hùng quăng nó vào lề đường, len lén bỏ đi không ngoái lại.

Chàng nhạc sĩ ôm đàn ra bờ sông hiu hiu gió, nách đeo túi vải căng phồng mấy cái chai. Thở than quăng độ lưng lưng đôi lít rượu thì thấm mệt. Bật dánh chân hình chữ ngũ, xếp đàn sang bên chàng mân mê cái chai bật khóc: “sao cỗi đời lại cô đơn đến thế ? Sao lúc này chẳng có ai bên ta?”.

Hùng khóc nước nỏ. Khóc mãi mà chẳng vợi được chút xót xa nào. Trời ôi! Chàng cần có sự hiện hữu nào đó động dậy quanh mình, hít thở cạnh mình để cỗi đời không tĩnh lặng quá. Chàng khóc mãi như cô Tấm đáng thương bên sàng thóc trộn gạo ngày xưa. Và rồi phép màu nhiệm...

Bụt hiện ra bên cạnh chàng dưới lốt 1 cô gái mờ mờ ảo ảo. Chàng định thần, muốn nhìn cho kỹ nhưng sao cô Bụt cứ đưa theo gió thế này. Hùng bật cười khúc khích: “Ai mà lả lướt thế nhỉ?”. Cô Bụt cũng cười. Cô đưa mạnh hơn, tay cô vươn ra muốn nắm lấy cái chai. Kẻ trần tục giấu biến nó sau lưng rồi buông xõng: “Của người ta!”.

Lặng đi giây lát. Cô Bụt lại cười. Hùng cũng cười, hiền hòa ngô nghê như con nghé ọ. Chắc thấy Chàng ngồ ngồ nên cô Bụt cứ cười mãi không thôi. Cô nghiêng ngả, chòng chành như thuyền say sóng làm Hùng thấy chóng mặt.

Chóng mặt rồi thì buồn nôn.. Hùng dẫn bụng, gồng mình lên chống đỡ. Cổ họng cứ sít dần, sít dần. Đầu óc quay cuồng. Bên kia cái cô Bụt tai quái vẫn đưa đưa mà hình như cô ta bắt đầu xoay tròn thì phải. Xoay tròn, Xoay tròn. “Hực...ọe”. Hùng nôn tuôn tuột như vỡ bờ. Ruột gan quặn thắt. Mắt mũi hoa lên, nước chảy ròng ròng. Gập người sát đất mà bụng vẫn xoắn chặt. Hùng đâm cáu. Mà thẳng say nào cáu tiết lên cũng đáng sợ cả. Hùng lao bổ vào.

Trước mắt chàng lúc ấy là kẻ tử thù, là con thú dữ muốn ăn thịt chàng, là mâm xôi gấc trên người kẻ dối lòng chứ chả có cô gái nào hết. Dùng hết sức bình sinh, cá nhân chàng lúc ấy tin chắc mình có thể xô đổ dãy Trường Sơn, bắt gọn con chim cất; nghĩa là mạnh và nhanh kinh khủng. “Bụp”. Hùng bật ngửa. Đầu đau tê tái.

Cô bọt vẫn ngông nghênh đứng đó. “Hình như cô ta vừa đá vào giữa trán mình”. Hùng hơi là lạ: “Sao cô ả mạnh thế nhỉ?”. Chàng giận dữ hơn. Lần này không cười nữa; Hùng bình tĩnh nhắm cho kỹ. Cô ả cách khoảng 2 sải tay, nhơn nhơn phát ghét. Xem chừng cô Bọt chẳng coi Chàng ra gì. “Đồ đểu!”. Vù.

Hùng đột ngột tấn công. Cái chớp mắt cuối cùng Chàng tin chắc con nữ quái phải trúng đòn. Huych. Nhạc sĩ lại bật ngựa ra sau, lịm người trong 5 phút. Lần này thì trán chàng chảy máu. Quệt tay lên xót quá, Chàng gầm vang như hổ đói, cay cú vùng dậy, lao vào kẻ địch với tất cả cơn cuồng nộ. Huych.

Con yêu tinh lại đá vào vầng trán đau thương. Những nếp nhăn chứa đầy suy tư về ái tình toác ra, rỉ rả dòng máu hồng tươi trẻ. Hùng tự nhủ: “Quá đủ rồi! Mình không thể nường tay với nó nữa. Quân côn đồ độc ác!”. Quờ tay tìm chai rượu dở. Chàng ngửa cổ nốc 1 hơi cạn ráo. Men nồng làm Hùng tỉnh táo hơn.

Chàng ngó đối thủ trong 45 giây rồi mỉm cười nhào vào định mệnh.

Báo Tin tức hàng ngày, 25 tháng 3....

Sáng nay, một thanh niên chưa rõ tung tích được tìm thấy dưới gốc cây Liễu ven bờ sông Nhuệ trong tình trạng đầu vỡ toang và lượng cồn trong máu đủ để làm say 4 người đàn ông cùng lứa. Theo kết luận sơ bộ, đây có thể là vụ tự tử thương tâm. Nạn nhân đã tự đập đầu nhiều lần vào gốc cây liễu ...